

underrette det andet land om anmodningen, jf. konventionens artikel 4, stk. 2-4.

Efter konventionens artikel 6 har såvel fuldbyrdeslandet som domslandet en gensidig pligt til at stille visse dokumenter til hinandens rådighed i forbindelse med behandling af sager om overførelse, herunder f.eks. dokumentation for den domfældtes statsborgerret, kopi af fuldbyrdeslandets relevante love, bekræftet genpart af den afsagte dom, og i visse tilfælde eventuelle medicinske eller sociale rapporter om den dømtes person og oplysninger om hans behandling i domslandet.

På baggrund af anmodningen træffer fuldbyrdeslandets myndigheder – i Danmark justitsministeren – afgørelse om, hvorvidt samtykke til overførelse kan indrømmes, jf. konventionens artikel 3, stk. 1, litra f, og afsnit 1.2.1 ovenfor. Da konventionen hviler på et princip om frivillighed, er der ikke opstillet faste afslagsgrunde i konventionen ud over betingelserne for overførelse.

Gennemførelsen af en overførelse har virkning for både domslandet og fuldbyrdeslandet. Overførelse af en domfældt til afsoning uden for Danmark bevirker således, at fuldbyrdeslandets retsfølgen i den danske dom suspenderes og siden hen ophører, når fuldbyrdeslandet anser udståelsen af retsfølgen for at være afsluttet efter regler i det pågældende land, jf. konventionens artikel 8.

Omvendt skal der i forhold til domfældte, der overføres her til landet med henblik på afsoning, tages stilling til sanktionens type og varighed. Afgørelse herom sker som udgangspunkt ved omsætning, hvilket indebærer, at der udmåles en retsfølge ved en (dansk) domstol under hensyntagen til sagens faktiske omstændigheder, således som de fremtræder af den afsagte dom, jf. § 3, stk. 2, i lov om international fuldbyrdelse af straf, der henviser til konventionens artikel 11. Omsætning må dog ifølge konventionen hverken indebære en forringelse af den domfældtes strafferetlige stilling, eller at en fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning bliver konverteret til bødestraf.

Anklagemyndigheden indbringer sager om omsætning af en retsfølge for byretten på det sted, hvor den domfældte bor. Har den pågældende ikke bopæl i riget, bestemmer justitsministeren, hvor sagen skal indbringes, jf. § 6 i loven om international fuldbyrdelse af straf. Behandlingen af sagen sker i fornødent omfang efter reglerne i retsplejeloven om straffesager, og der kan bl.a. beskikkes en forsvarer for domfældte. Der er

mulighed for varetægtsfængsling af domfældte under sagen.

Hver stat bevarer retten til at meddele benådning, formildelse eller amnesti i overensstemmelse med egen lovgivning, jf. konventionens artikel 12. Fuldbyrdeslandet skal i givet fald underrettes herom og skal derefter afslutte fuldbyrdelsen, jf. konventionens artikel 14. Alene domslandets myndigheder har kompetence til at tage stilling til en begæring om fornyet prøvelse af selve dommen, jf. artikel 13.

1.3.2. Konventionen om straffedommes internationale retsvirkninger (1970-konventionen)

1970-Konventionen indeholder i kapitlerne 2-5 detaljerede regler, herunder formkrav, om behandling af sager efter konvention. I kapitel 3 er således bl.a. fastsat detaljerede regler for behandling af udeblivelsesdomme af hensyn til de situationer, hvor en statsborger i fuldbyrdeslandet er blevet dømt uden sin medvirken i et andet kontraherende land, og hvor straffen derefter søges fuldbyrdet i vedkommendes hjemland.

Det fremgår herudover af konventionens artikler 37-44, at sagerne om overførelse skal behandles judicielt – som udgangspunkt af en domstol – i fuldbyrdeslandet. Den kompetente myndighed skal bl.a. udmåle en passende straf på baggrund af sagens faktiske omstændigheder, som de fremgår af dommen (omsætning). Fuldbyrdeslandet er dermed ikke bundet af den udmåling af straffens længde, der er foretaget i domslandet, men skal selv udmåle en straf. Fuldbyrdeslandet er dog bundet af straffens type, og fængsel kan derfor som udgangspunkt ikke konverteres til bøde.

I Danmark skal der således konkret udmåles en fængselsstraf af retten svarende til straffen for en tilsvarende overtrædelse efter dansk ret. Sagerne indbringes for retten af anklagemyndigheden efter reglerne i § 6 i lov om international fuldbyrdelse af straf.

Vedrørende selve fuldbyrdelsen bestemmer artikel 10 i konventionen, at det som udgangspunkt er den fuldbyrdende stats lovgivning, der skal finde anvendelse under fuldbyrdelsen (afsoningen), herunder vedrørende prøveløsladelse. Domslandet bevarer derimod eneretten til at genoptage den afsagte dom, og begge lande kan meddele benådning eller amnesti.

For at forebygge, at overførelse af domfældte benyttes til at omgå reglerne om udlevering, bestemmer artikel 9, at den domfældte efter overførelsen kun under visse betingelser kan retsforfølges i fuldbyrdeslandet for handlinger, der er begået inden overførelsen (den såkaldte specialitetsregel).